

af pakker bogstavet L for »parti« i mærkningsdirektivet, medens det anvendes for »Luxembourg« i det foreliggende forslag. Tilsvarende er bogstaverne EEC overflødig.

6.4.2. Det skal fastsættes, at man ved importerede varer skal angive importørens adresse i overensstem-

melse med direktiv 79/112/EØF⁽¹⁾, og at importøren er ansvarlig for identifikationen af partiet. Kæledyrsfoder, jf. punkt. 3.2, skal mærkes i overensstemmelse med foderstofdirektiverne.

⁽¹⁾ EFT nr. L 33 af 8. 2. 1979, s. 1.

Bryssel, den 28. marts 1990.

Alberto MASPRONE

Formand for

Det økonomiske og sociale Udvalg

Udtalelse om forslag til Rådets direktiv om gensidig anerkendelse af personcertifikater, der giver adgang til udøvelse af funktioner i civil luftfart⁽¹⁾

(90/C 124/07)

Rådet for De Europæiske Fællesskaber besluttede den 20. december 1989 under henvisning til EØF-traktatens artikel 84 at anmode om Det økonomiske og sociale Udvalgs udtalelse om det ovennævnte emne.

Det forberedende arbejde henvistes til ØSU's sektion for transport og kommunikation, som udpegede Javier Velasco Mancebo til ordfører. Sektionen vedtog sin udtalelse den 14. marts 1990.

Det økonomiske og sociale Udvalg vedtog på sin 275. plenarforsamling, den 28. marts 1990, med et stort flertal og 5 stemmer hverken for eller imod, følgende udtalelse.

1. Indledning

1.1. Rådets direktiv om gensidig anerkendelse af personcertifikater, der giver adgang til udøvelse af funktioner i civil luftfart, har to grundlæggende målsætninger:

1.1.1. Øget mobilitet

Det er tanken at fremme mobiliteten for de erhverv, som omfattes af det foreliggende direktivforslag.

Der er særligt behov for mobilitet i den civile luftfart, fordi der findes nogle flaskehalse i denne sektor, som skyldes mangel på balance mellem udbud af og efterspørgsel efter arbejdskraft i medlemsstaterne; denne uligevægt kan eventuelt afhjælpes på fællesskabsplan.

Problemet er navnlig alvorligt, for så vidt angår mangelen på piloter i små luftfartsselskaber, samt for så vidt angår flyveledere.

1.1.2. Opretholdelse af sikkerheden i forbindelse med mobiliteten

Mobiliteten inden for Fællesskabet bør støttes af en række garantier med hensyn til sikkerheden. Visse minimumskrav om kundskaber og erhvervs erfaring skal derfor opfyldes for udstedelsen af certifikater, samtidig med at der skal tilvejebringes en ensartet uddannelse på fællesskabsplan.

1.2. Begge disse målsætninger vil blive opfyldt gennem en harmonisering af betingelserne for adgang til erhvervene og af uddannelsesprogrammer, som er afpasset efter de erhverv, som har direkte tilknytning til de i direktivforslaget omhandlede luftfartsaktiviteter. Disse betingelser og programmer vil forudsætte et obligatorisk minimumsgrundlag i de tolv medlemsstater og kræve en detaljeret fortegnelse over forpligtelser på EF-plan.

1.3. Ifølge Kommissionen (jf. artikel 1 i direktivforslaget) vil anvendelsesområde omfatte flybesætninger

⁽¹⁾ EFT nr. C 10 af 16. 1. 1990, s. 12.

(piloter, flyvemekanikere, stewardesser og stewarder) og personer beskæftiget ved flyvekontrolltjeneste, flyklarering og ved luftfartsstationer samt vedligeholdelsespersonale.

1.4. Fra direktivets vedtagelse og frem til den 31. december 1992 vil der blive gennemført to faser, som er nødvendige for iværksættelsen af disse foranstaltninger, nemlig:

1.4.1. Første fase: Hvis direktivet vedtages, vil det fra den 1. juli 1990 være obligatorisk at anerkende certifikater i de tolv EF-lande, såfremt de overholder de internationale minimumsnormer og fremgangsmåder, der står opført i tillæg 1 til Konventionen om International civil luftfart (ICAO).

1.4.2. Anden fase: Fra ovennævnte dato og frem til 31. december 1992 forelægger Kommissionen efter konsultation med repræsentanterne for de berørte erhverv og med bistand fra et forskriftsudvalg sammensat af repræsentanter for medlemsstaterne, et udkast til foranstaltninger for dette udvalg. Dette udkast skal ikke blot omfatte normerne for de specifikke erhverv i tillæg 1 til ICAO, men også krav og uddannelsesprogrammer vedrørende sikkerhedsprocedurer for kabinepersonale.

Dersom der er overensstemmelser mellem Kommissionens og forskriftsudvalgets synspunkter, vil de nye foranstaltninger blive vedtaget; i modsat fald vil Kommissionens forslag blive forelagt Rådet til godkendelse.

2. Forslagets baggrund

Selv om der uundgåeligt har fundet forandringer sted i tidens løb, har ØSU formået at anlægge et globalt syn på lufttransporten, hvori anerkendelsen af certifikater har været et væsentligt led og et spørgsmål, som samtidig har været genstand for debat mellem erhvervs- og samfundslivets parter. Dette fremgår af ØSU udtalelse om civil luftfart — Memorandum nr. 2 — af 26. september 1985, hvor man anførte følgende: ⁽¹⁾

2.1. Punkt 2.4

»Målsætningen må være en globalt anlagt luftfarts-politik, der indgår som led i EF's transportpolitik, og hvori der blandt andet tages hensyn til... gensidig anerkendelse af certifikater og kvalifikationer...«

2.2. Punkt 3.8.1.3

»Konkurrencepolitikken må udformes under nøje hensyntagen til de sociale spørgsmål. Det er derfor nødvendigt, at der inden for den civile luftfart oprettes et fælles udvalg bestående af arbejdsgivere og faglige organisationer, således som det allerede er sket på de øvrige transportområder.

Udvalget skal, når det er oprettet, bl.a. beskæftige sig med følgende spørgsmål:

- a) gensidig anerkendelse af licenser;
- b) harmonisering af arbejdstids- og uddannelsesvilkår i overensstemmelse med det sociale fremskridt;
- c) følgevirkninger af forslag på EF-niveau;
- d) sikring og skabelse af arbejdspladser;
- e) undersøgelser.«

3. Generelle bemærkninger

3.1. ØSU godkender generelt set de i direktivet foreslåede målsætninger om mobilitet og sikkerhed samt udarbejdelsen af faglige »minimumsnormer« med henblik på at sikre målsætninger.

3.2. ØSU påskønner ligeledes beslutningen om, at man fra den anførte dato anvende normerne i tillæg 1 til ICAO, for så vidt angår den midlertidige anerkendelse af certifikater.

3.3. ØSU ser med tilfredshed på Kommissioner forslag om, at kravene til certifikater »i den første fase« skal tilpasses kravene i Konventionen om International civil luftfart, mens udarbejdelsen af faglige minimumskrav og minimale uddannelsesprogrammer »i den anden fase« kun bør omfatte uddannelse på det sikkerhedsmæssige område.

3.4. ØSU mener imidlertid, at der nødvendigvis må tages hensyn til følgende punkt:

3.4.1. Enhver form for konsultationsprocedure bør være udstyret med effektive mekanismer med henblik på indhentelsen af synspunkter. Sådanne konsultationskanaler findes allerede i form af såvel paritetiske som forbrugersammensatte rådgivende udvalg og af medlemsstaternes institutionelle repræsentationsorganer. Enhver form for fremgangsmåde, hvor man går uden disse institutioner eller opretter midlertidige konsultationsorganer, vil være overflødig eller vilkårlig.

4. Særlige bemærkninger

4.1. Artikel 1, stk. 1

Kommissionen bør her definere direktivets anvendelsesområde mere udtømmende, navnlig for så vidt angår kabinepersonale, således at man undgår fejlfortolkninger.

⁽¹⁾ EFT nr. 303 af 25. 11. 1985, s. 31.

4.2. Artikel 9, stk. 1

I første punktum erstattes »Kommissionen vedtager senest den 31. december 1992 efter den i artikel 10 fastsatte procedure« af »Senest den 31. december 1992 vedtager Rådet på forslag fra Kommissionen og efter

Bryssel, den 28. marts 1990.

at have hørt Europa-Parlamentet og Det økonomiske og sociale Udvalg«.

4.3. Artikel 10

Stk. 2 og 3 udgår.

Alberto MASPRONE

Formand for

Det økonomiske og sociale Udvalg

Udtalelse om forslag til rådets direktiv om ændring af direktiv 84/647/EØF om anvendelse af udlejningskøretøjer uden fører til godstransport ad landevej⁽¹⁾

(90/C 124/08)

Rådet for De Europæiske Fællesskaber besluttede den 28. september 1989 under henvisning til EØF-traktatens artikel 75 at anmode om Det økonomiske og sociale Udvalgs udtalelse om det ovennævnte emne.

Det forberedende arbejde henvistes til ØSU's sektion for transport og kommunikation, som udpegede Jean Marvier til ordfører. Sektionen vedtog sin udtalelse den 14. marts 1990.

Det økonomiske og sociale Udvalgs vedtog på sin 275. plenarforsamling, den 28. marts 1990, enstemmigt følgende udtalelse.

ØSU godkender sigtet med Kommissionens forslag om harmonisering af reglerne for udlejningskøretøjer i Fællesskabet og finder, at dette forslag må betragtes som et yderligere skridt hen imod skabelsen af en fælles transportpolitik.

1. Generelle bemærkninger

1.1. Samtlige erhvervssektorer har et reelt behov for at leje materiel. Hvad enten det drejer sig om computerudstyr, lagerfaciliteter, vedligeholdelsesmateriel eller køretøjer, foretrækker virksomheder inden for industri, handel og tjenesteydelser i stigende grad at leje fremfor selv at købe og forlanger af udlejningsformåerne, at de foretager de nødvendige investeringer og vedligeholder det lejede materiel. Brugere på vejgodstransportområdet i de forskellige lande går derfor ind for, at det skal være muligt at leje lastbiler.

1.2. Det vil imidlertid være rimeligt at vurdere Kommissionens forslag ud fra et globalt syn på transportpolitikken. Dette gør det muligt at foretage en bedømmelse

af de indbyrdes virkninger af de forskellige bestemmelser inden for vejtransporten samt deres konsekvenser på det sociale område.

1.3. I de medlemslande, hvor det er tilladt at leje køretøjer i forbindelse med transport for egen regning (7 ud af 12), tyder intet på, at dette skulle have fremmet transport for egen regning på bekostning af den erhvervsmæssige transport.

1.4. Selv om vognmændene allerede nu i alle medlemsstater kan leje køretøjer, så må denne mulighed i de lande, hvor bestemmelserne er restriktive, anses for rent teoretisk. Det er i praksis umuligt at få overskud af en virksomhed, som udlejer lastbiler, hvis man kun betjener vognmandsvirksomheder, og det ikke mindst hvis der samtidig er tale om et minimumstidsrum for udlejning. Den totale frihed til udlejning af sættevogne, som er gældende i samtlige medlemslande, har tværtimod medført en omfattende udvikling inden for denne praksis, hvilket har gavnet den erhvervsmæssige transport mindst lige så meget om ikke mere end transport for egen regning.

⁽¹⁾ EFT nr. C 296 af 24. 11. 1989, s. 7.